

[Aksel Larsen.]

England. Nu har disse været holdt; jeg ved ikke, om finansministeren er af den opfattelse, at de på nogen måde har gavnet Danmarks økonomiske situation, men hvis finansministeren er det, vil jeg bede ham redogøre for det og give en motivering for sin opfattelse.

Vi er jo direkte eller indirekte under administration på praktisk talt alle erhvervslevets områder og også på de væsentligste områder af vor øvrige politik, ikke mindst på de områder, vi diskuterede forleden og skal diskutere i morgen igen, spørgsmålet om Atlantpagten, fremmede magters baser på dansk territorium, omfanget af det danske militærvæsen og omkostningerne ved det danske militærvæsen. Det er ikke mere end et par siden, at de såkaldte militærsagkyndiges ønske om et fantastisk stort militærbudget blev afvist af regeringen og af flertallet i forsvarskommissionen, som gav ordre til at udarbejde et forsvarsbudget, der skulle være begrænset af, jeg tror 242 mill. kr. om året. Nu har vi her fået forelagt et såkaldt forsvarsbudget på officielt 650 mill. kr. om året, og jeg tror, hverken forsvarsministeren eller finansministeren vil være i stand til at give garanti for, at man kan holde sig indenfor dette fantastisk store beløbs rammer, hvortil kommer, at man giver hundreder af millioner ud til militære formål, som administreres af andre ministerier end forsvarsministeriet.

Vi kan ikke komme derhen, at vor selvstændighed er i fare, men man har prisgivet vor selvstændighed, og det, det drejer sig om, er at tage stilling til, om man ønsker, at Danmark skal genvinde sin selvstændighed, eller om man er glad ved, at Danmark har mistet sin selvstændighed. Det er det, der er det store spørgsmål i dansk politik, og vi, som repræsenterer det synspunkt, at Danmark både kan og bør tilkæmpe sig sin såvel politiske som økonomiske selvstændighed, er den eneste virkelige opposition mod den højtærede regering, dens politik og dens rigsdagsflertal.

Statsministeren (Erik Eriksen): Selvom debatten efterhånden har fået et meget bredt anstrøg, er der vel i og for sig ikke nogen særlig grund for mig til at tage ordet; der havde ikke været det, hvis ikke det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale havde været temmelig stærkt polemisk betonet. Derfor føler jeg en vis forpligtelse til at takke det ærede medlem, fordi han gennem sine flittige citater af mine taler i efteråret afslø-

rede, at han stadig er i besiddelse af gode og varige interesser. Det kan kun glæde mig.

Det ærede medlem var bekymret for sammenholdet indenfor regeringen. Jeg tror virkelig, jeg med fuld oprigtighed kan sige til det ærede medlem, at der ikke er grund til at nære nogen bekymring. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det ærede medlem er så bekymret, medmindre han da selv har forfærdelige erfaringer fra sin ministertid, og hvis han altså drager de slutninger, som han gør i dag, mener jeg, at det er udtryk for en ønsketænkning, der ingen realitet er i.

Må jeg så dernæst sige som min almindelige opfattelse, at oppositionen ikke kan bebrejde den nuværende regering, at den mangler interesse for den økonomiske og den fremtidige udvikling. Jeg behøver kun at minde om den lovgivning, vi fik gennemført i november, og skal videre pege på det sæt af lovforslag, som vi fik afvist for nogle måneder siden, og som tilsigtede virkelig at bringe de indenlandske priser og lønninger i ro. Når vi fremkom med disse forslag i den sammenhæng, vi gjorde, var det netop, fordi vi var bekymrede over den stadige stigning, der var konstateret både i pris-, i løn- og i omkostningsniveau.

Det er jo åbenbart for enhver, at det ikke lykkedes regeringen at samle flertal for vore egne synspunkter, og derfor gik vi ind i det forlig, som vi har sluttet også med socialdemokratiet — et forlig, der bl. a. omhandlede skatter af direkte og indirekte art, de sidste holdt udenfor pristallet, visse takstforhøjelser, nedsættelse af visse statstilskud, opsparring o. s. v. Jeg vil gerne sige, at det står for mig således, at der er meget godt i denne lovgivning. Men der er ingen grund til at lægge skjul på, at vi også fra regeringens side mener, at der er mange svagheder, og en af svaghederne er, at forliget, om jeg så må sige, ikke var omfattende nok, ikke i tilstrækkelig grad gik i dybden eller i bredden. Det kan man imidlertid ikke sige er regeringens skyld, det må dog være oppositionens skyld.

Må jeg videre minde om, at det, der er sket siden da, er, at vi har fået nu i foråret lønforhøjelser, vel op til 400 mill. kr., og det er klart, at dette stimulerer forbruget, og det desværre på et tidspunkt, hvor opgaven er at formindske det. Selv vi, der ikke er nationaløkonomer, kan jo også se, at en sådan lønstigning vil medføre, hvad jeg vil kalde måske ufornuftige investeringer, og derfor skal det også inddrages i denne debat. Når man taler om fremtiden, skal det